

(Vervolg van blz. 1)

gen die door de Rederscentrale ingeleid werden in een kleine werkgroep en die nu in de nationale vissersijcommissie worden besproken, hebben wij telkenmale gezegd dat er een aantal zaken zijn die in het beroep zelf moeten kunnen opgelost worden. Een goede maand geleden, bij een plechtigheid in Oostende, heb ik het ook gezegd.

De mensen uit de handel hoort men bijvoorbeeld zeggen — ik sta hier niet om ze te verdedigen — dat één van de problemen, waarvoor zij staan, in de regelmaat van de aanvoer ligt. Wanneer zij zich voor een bepaalde bevoorrading op Nederland, Duitsland of Denemarken afstemmen, dan is het, zeggen zij, omdat zij dan met zekerheid weten dat ze de gevraagde hoeveelheden zullen krijgen. De aanvoer in onze Belgische vissmijnen is veel onregelmatiger dan uiteraard in een land met meer uitgebreide vissersij, zoals in Denemarken en Duitsland waar, door de wet van de grote getallen alleen al, de aanvoer enigszins wordt geregulariseerd, waar men ook zoveel dichterbij de thuishavens is. Maar wij mogen ook niet vergeten dat wij met familiale ondernemingen te doen hebben. Elk van u heeft onderlijnd welke werkkraacht, welk dynamisme daarvan uitgaat, en, indien het dat niet ware, onze vissersij het in deze moeilijke tijden niet zou volhouden. Anderzijds zitten wij ook met de handicap van de kleine ondernemingen, dat wil zeggen het gebrek aan afspraken onder elkaar. Indien wij onze ganse vloot als één grote rederij konden leiden, dan zou zij overeenstemmen met de grote buitenlandse rederijen en zou men tot een gemakkelijke regularisering van de aanvoer kunnen komen. Hier is een taak weggelegd voor de producentenorganisatie.

Door een onderlinge afspraak en een beter contact met elkaar zou men tot een grotere regularisering van de aanvoer kunnen komen, wat minder drukkend op de prijzen zou

en stoten gebeurt. Dat doet allemaal in de praktijk niet zo gemakkelijk werken, zoals dat thans met horten gaat weet ik ook. Wanneer men op 30 of 40 uren afstand aan het vissen is, komt men zomaar niet op een eenvoudige oproep binnen. Onze afstand van de visgronden is een van de handicaps die het ons moeilijk maakt de regularisering van de aanvoer te organiseren. Maar ik ben er toch van overtuigd dat men door betere afspraken in het beroep zelf, zeer veel kan verbeteren.

2. Prijzen

Ik ben er ook van overtuigd dat men door betere afspraken ook op de prijs die voor de vis in de vissmijn wordt bekomen, wel enige druk kan uitoefenen.

3. Kwaliteit

Aan de vissers heb ik dikwijls gezegd dat, liever dan gelden te geven als tegemoetkoming in de prijs van stookolie, het beter zou zijn tussen te komen ten einde de kwaliteit van onze vis, die voor bepaalde vissoorten zeer hoog is aangeslagen — voor andere wellicht wat minder — te verbeteren en de reputatie ervan in het buitenland te verstevigen evenals voor de versterking van het afzetapparaat van geheel ons visbedrijf.

Men heeft er niet zonder reden naar verwezen. De grote problemen bestaan zeker bij de prijzen aan vissmijnen en deze aan de verbruikers. Het is een fenomeen dat zich in de landbouw voordoet ook in de landbouw ter zee en misschien in die sectoren meer nog dan in welk ander bedrijf ook.

BESLUIT

De besluiten van de Nationale Visserij Commissie zullen een nuttige bijdrage leveren bij het bepalen van het toekomstig vissersijbeleid.

TRACHTEN DE NEDERLANDERS DE OVEREENKOMST OP DE TONGENBEPERKING TE OMZEILEN ?

Te Urk, de bekende Nederlandse vissershaven, is zaterdag 6 december een vergadering gehouden door ruim 350 kottersvissers met betrekking tot de beperking op de tongvangst die zelfde kotters verplichtte reeds meer dan een week binnen te blijven.

Omdat men het toegekend kwantum op tong reeds overschreden heeft, zou men op schol uitvaren, gezien hier nog ruim 5 duizend ton mogen gevangen worden. Uit een en ander blijkt, dat dit uitvaren op schol, die vlag is om de lading te dekken of anders gezien, een scholenvlag om een tongenlading te dekken. Inderdaad wensten de kottersvissers vooraf dat de toegestane bijvangst aan tong minstens op 300 kg gebracht wordt. Men hield er zelfs aan te melden, dat men zijn best zou doen om de bijvangst op tong zo laag mogelijk te houden ! We vergelijken dit zo een beetje aan de vos die de passie preekt. Men zal op schol gaan vissen, maar die verdome tong zat nu op de plaats waar de schol normaal zit. Wat die beperking tot 300 kg betreft, daar zal men wel niet met een apothekerschaaltje naar komen wegen en als men enkele beuntjes meer binnenloopt dan naar gewoonte, is dit zoveel maal de bijvangst meer.

De directeur van de afdeling vissersij bij het ministerie van Landbouw zal dit verzoek van de kottersvissers aan de minister Van Der Stee overbrengen. Nochtans kon deze heer reeds mededelen dat er in deze laatste maand van het jaar geen heksenjacht zou gehouden worden op diegenen die een kleine bijvangst aan tongen zouden binnenbrengen. Men zegt in Parijs daar tegen «a bon entendeur, demi-mot» ! Een goede verstaander

heeft maar een half woordje nodig.

En ondertussen maar beweren, zoals in «De Stem» door een zekere heer Aalbrechtse die men er aan het woord liet, dat men in België geen kilo van de aangevoerde tong weegt en dat er geen mens kan zeggen wat er binnengebracht wordt ! Dit alles terwijl men een officiële mouw tracht aan te passen aan de op gang zijnde overtreding van de internationale overeenkomst over de kwota.

Een andere zaak is natuurlijk of de inspectie- en kontrolediensten, aangewezen om de internationale overeenkomst op de vangstbeperking waar te maken, zullen doen of hun neus bloedt. Deze inspectie is immers nationaal !

In ieder geval blijkt het duidelijk, uit het halstarrig vasthouden van de kottersvissers aan een optrekken van de geoorloofde bijvangst op tong, dat het uitvaren op schol een toevallig alibi is.

Waar het nog beter te voorschijn komt, is hun bewering dat ze de netten zodanig zullen instellen dat er zo weinig mogelijk tong inkomt ! Het venijn zit echter in het staartje, waar er aan toegevoegd wordt, dat men echter (jammer ?) de gevangen tong niet weer over boord kan gooien, daar er hier niemand mede gediend is, vermits de gevangen tong toch dood is ! Tenslotte zal het zo uitkomen, dat er, niettegenstaande al hun averechtse pogingen de schollenvangst een tongvangst wordt en de bijvangst een beperkt aantal kgr schol

We menen dat met al deze rond-de-potdraaijerij, de tongenzaak niet gediend is en meer nog het geloof van de partners uit de andere landen aan de oerdegelijkheid van het Hollandse woord.

MAANDELIJKE VERANDERINGEN IN DE

LIJST DER BELGISCHE VISSERSVAARTUIGEN

MAAND NOVEMBER 1975

VERANDERING VAN EIGENAAR :

O.116 „LUCIE-JENNY” — eigendom : BOULLIART Marcel, Verlastraat 13 — 8400 OOSTENDE.
Zeebrief : 5.11.1975.

VERMINDERING TONNENMAAT

O.190 — „RENILDE” — eigendom : DESMIT Lucien, Langestraat 108, — 8400 OOSTENDE.
B.T. 49,47 i.p.v. 50,04 — N.T. 17,60 i.p.v. 18,17.
Zeebrief : 12.11.1975.

GESCHRAPT :

B.604 — „IBIS” — eigendom : CATTOOR Mary (echtg. BOUSSEMAERE) Scharphoutstraat 100 — 8380 LISSEWEGE-BRUGGE 5.
Geschrapt : 13.11.1975.

Z.496 — „DAMAR” — eigendom : PAUWAERT Constant, de Vriërestraat 25 — 8390 KNOCKE-HEIST.
Geschrapt : 16.11.1975. (onder voorbehoud).

B.602 — „ZILVERMEEUW” — eigendom : BOGAERT Maurice, Pannestraat 21 — 8390 KNOCKE-HEIST.
Geschrapt : 1.11.1975.

FRANSE SARDIENVISSERIJ IN GROTE NOOD

De beroepsorganisatie van de Franse sardienvisserij, na een vergadering gehouden te Parijs, heeft aan dhr. Cavaillé, Staatssecretaris, de besluiten van deze vergadering overgemaakt. Er wordt er op gewezen dat de sardienkampagne 1975 één der slechtste geweest is uit sinds langse tijden. Een en ander zou te wijten zijn aan de invoer aan prijzen beneden de richtprijs van sardien uit de landen van de E.E.G. en uit Derde Landen.

Wat de Europese Gemeenschap betreft, is het in feite Italië die onder de prijs invoert. Verder klaagt de organisatie zich over de invoer van diepgevroren sardien uit Marokko en van verse sardien uit Griekenland. De organisatie wijst er op dat zij de goevernementele richtlijnen heeft gevolgd door zich te groeperen en saneringsmaatregelen uit te vaardigen, maar dat de aldus gevormde producen-

tenorganisaties machteloos staan wanneer zij niet over de middelen beschikken om één en ander in de praktijk te brengen en meer nog wanneer de regering geen invoerverbod legt, minstens op invoer uit Derde Landen. Volgens de organisatie was dit onder meer de reden waarom de vissers op zeker ogenblik de sardien vóór het stadhuis en in de straten hebben uitgekipt.

Herinnere nwe in dit verband er toch aan, dat een niet onbelangrijke reden van moeilijke verkoop in de Franse sardienvisserij het feit was, dat veel aangevoerde waar te groot van stuk was, zodat de voornaamste afnemer, namelijk de konservenfabrieken, hiervoor geen interesse hadden, mede omdat ze er geen afzet voor hadden en de standaardmodellen van de blikjes voor inlegerij niet aangepast waren. Men steekt geen gekapte sardien in blik, ze moeten van een passende maat zijn.